

Во текот на 1916 година, со реорганизација на српската војска, бил упатен во Франција, во градот Гренобл, каде се запишал на факултет и ги продолжил студиите по биологија. Бидејќи добро го познавал францускиот јазик, без проблем и веднаш се вклучил и се адаптирал на новата средина. По две години, во 1918 година, со успех ги завршил своите студии по природни науки на Универзитетот во Гренобл.

Неговата научна и интелектуална способност била крунисана во 1921 година, со одбраната на докторската дисертација на тема „Развиток и исхрана на младите рипчиња од ципринидите (ларви од фамилијата на крапот)“, што ја одбрани на француски јазик. Инаку, треба да се истакне дека професорот Станковиќ, покрај францускиот јазик што му беше „втор“ мајчин јазик, зборуваше и се служеше со англиски, германски и со руски јазик, како во науката, исто така и во обичниот живот.

Како доктор на науки се вратил во Белград во 1921 година, каде што бил избран за асистент по биолошки науки на Белградскиот универзитет, по две години за вонреден професор, а во 1934 година за редовен професор на Универзитетот и бил еден од најценетите педагози, водејќи настава по повеќе зоолошки дисциплини во периодот од четириесет години, па сè до 1962 година кога бил пензиониран.

Заради неговата богата научно - воспитна дејност, во 1934 година професорот Станковиќ бил избран за дописен член на Српската академија на науките и уметностите (според едни извори), а според други - во 1935 година, а за редовен член на Академијата беше избран во 1946 година.

Својата наставна кариера професорот Станковиќ ја започнал, главно, во 1922 година со изборот за доцент на Белградскиот универзитет. До Втората светска војна тој станал истакнат универзитетски професор, пројавувајќи голема активност во низа биолошки дисциплини.

Уште во тоа време сметал дека треба да се направи освежување на биолошката настава и на проучување на биолошките науки, притоа особено се ангажирал за формирање на екологијата како наука што ги проучува односите меѓу живите организми и нивната конкретна средина.

Со таа своја преокупација професорот Синиша Станковиќ успеал да воведи настава и да се започне со научно - истражувачка работа од областа на екологијата, која во тој период била сосема млада и мошне перспективна еколошка дисциплина. Направил голем напор и почетен потфат екологијата да ја претстави како млада наука и научна дисциплина не само низ универзитетската настава, туку ја приближил до сите еколози и до широката јавност. А особено дошло до израз со појавата на неговата најшироко позната, научно - популарна еколошка монографија „*Рамка на животот*“, печатена на

српско-хрватски јазик во 1933 година.

Инаку, оваа монографија повторно била отпечатена по ослободувањето во 1945 година и претставува единствен учебник од таков вид за студентите по биологија и прирачник за голем број читатели надвор од научниот свет. Врвот на достигнувањата на сите напори што професорот Станковиќ ги правел на полето на екологијата дошло до израз со објавувањето на книгата „Екологија на животот“, на српско-хрватски јазик, во 1962 година. Во книгата, општите принципи на екологијата се поткрепени со примери од истражувањата на екологијата во која се внесени резултати и заклучоци до кои се дошло во земјата и во светот.

Настојувањата на професорот Станковиќ да ја воведе и да ја развие екологијата се покажало во целост оправдани и денес таа се учи не само како модерна и многу значајна дисциплина, туку и како своевидна филозофско - теоретска област. Тоа е научна област која сè повеќе се покажува како единствена надеж, пред сè од големата опасност за човештвото, а човекот – било од незнаење или од непочитување на еколошките законитости, прави катастрофална грешка уништувајќи ја и деградирајќи ја својата природна животна средина што го опкружува.

Големината на професорот Станковиќ и неговата заслуга е во тоа што сегашната состојба ја предвиде, речиси, визионерски пред многу години, кога гласно предупредуваше дека човекот не е само член на својата тесна општествена заедница, туку, во исто време, тој е член на целиот жив свет околу него.

Исто така, тој велеше дека една од задачите на екологијата е да го одреди односот на човекот кон останатата жива природа, која е неразделна целина што човекот интензивно ја користи. Затоа, со право може да се каже дека Синиша Станковиќ е основач на модрената наука - екологијата и тоа е едно од неговите врвни научни достигнувања.

Д-р Павле Савиќ, нуклеарен физичар, професор на Белградскиот универзитет, академик и општественик, за професорот Станковиќ го има кажано следново:

□□□□□□□□ „Со долги и долгогодишни испитувања успеа да дојде до таква синтеза што ја

содржат и научните трудови и популарните дела во кои со особено мајсторство излагаше и им даваше на читателите многу за вистинското сознание на, за него, посебен наративен и уметнички начин. □ □ □ □ □

Со својата широка, стручна и општа култура, професорот Станковиќ навлегуваше во мошне сложени проблеми на човековата околина или, воопшто, „рамка на животот“, како што тој ја нарекуваше.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ Беше свесен за огромните опасности кои што потенцијално ги содржат биолошките можности, со кошмарните експерименти што луѓето во светот ги прават во таа област. Меѓутоа, докрај го сочува неуништливиот оптимизам и верба во човековиот разум. Докрај остана убеден дека луѓето во целиот свет на својот пат кон подобра иднина ќе ги надминат тие кризи, сметајќи ги за кризи на разумот.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ Својот оптимизам го внесуваше во секоја работа со која се занимаваше. Со неговиот голем број научни трудови стекна реноме на мошне ценет и ширум светот познат научник; со својата педагошка работа остави плејада научни соработници и ученици, формира биолошки лаборатории и остави оспособени кадри да го продолжат неговото дело.

Продолжува

□ Пишува: **СЛАВЕ КАТИН**